മതപരിവർത്തനം എങ്ങനെ?

എം. എം. അക്ബർ

ദൈവിവക മാർഗദർശന പ്രകാരമുള്ള ജീവിതമാണ് ഇസ്‌ലാം മതം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ സമ്പൂർണവും സമൂലവുമായി പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയാണ് മതത്തിൻെറ ധർമം. മനസ്സിൻെറ സംസ്കരണത്തിലൂടെ മാത്രമെ ജീവിതത്തിൻെറ നിഖില മേഖലകളെയും പരിവർത്തിപ്പിക്കുവാനാകൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യമനസ്സുകളോടാണ് മതം സംസാരിക്കുന്നത്. യുക്തിബോധവും വൈകാരികതയും മനസ്സിന്റെ രണ്ടു തലങ്ങളാണ്. ഇവരണ്ടിനെയും ഒരേ രൂപത്തിൽ പരിഗണിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് മതത്തിന് മാനവികതയെ പൂർണമായി പ്രകാശിപ്പിക്കാനാവുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിക പ്രമാണങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധിയെ സംതൃപ്തമാക്കുകയും അവയിലെ സദുപദേശങ്ങൾ വൈകാരികതയെ യുക്തിയുമായുള്ള പാരസ്പര്യത്തിന് നിമിത്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവണം ദൈവികമാർഗത്തിലേക്കുള്ള ക്ഷണം പ്രമാണങ്ങളുപയോഗിച്ച് യുക്തിയെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുകയും സദുപദേശങ്ങളിലൂടെയും മാനസികമാറ്റത്തിന് നിമിത്തമായേക്കാവുന്ന നല്ല രീതിയിലുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങളിലൂടെയുമാകണമെന്ന് ഖുർആൻ നിഷ്കർഷിച്ചത്: ‘‘യുക്തി ദീക്ഷയോടുകൂടിയും സദുപദേശം മുഖേനയും നിന്റെ രക്ഷിതാവിന്റെ മാർഗത്തിലേക്ക് നീ ക്ഷണിച്ചു കൊള്ളുക. ഏറ്റവും നല്ല രീതിയിൽ അവരുമായി സംവാദം നടുത്തു കയും ചെയ്യുക. തീർച്ചയായും നിന്റെ രക്ഷിതാവ് തന്റെ മാർഗം വിട്ട് പിഴച്ചുപോയവരെപറ്റി നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നവനത്രെ. സന്മാർഗം പ്രാപിച്ചവരെ പറ്റിയും അവൻ നല്ല വണ്ണം അറിയുന്നവനത്രെ’’(16:125).

ശുദ്ധമായ ഏകദൈവാരാധനയിലും പരലോകബോധത്തിലും അധിഷ്ഠിതവും പ്രമാണബദ്ധവുമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ ആരംഭിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരാൾ മുസ്‌ലിമായിത്തീരുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിലേക്കുള്ള പ്രവേശന പ്രതിജ്ഞ ചൊല്ലുന്നയാൾ മനസ്സിനെയും പ്രവർത്തിയെയും ഒരേ പോലെ വിമലീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ജീവിത വിശുദ്ധി അടിച്ചേൽപ്പിക്കാനാവുന്ന കാര്യമാണെന്ന് ഇസ്‌ലാം കരുതുന്നില്ല. ശുദ്ധമായ മനസ്സിൽനിന്ന് സ്വാഭാവികമായി മുളപൊട്ടുന്നതാണത്. ഇങ്ങനെ പരിശുദ്ധിയിൽ നിന്ന് പൊട്ടിയ മുളകൾ എങ്ങനെ വളരണമെന്നതിനുള്ള കൃത്യവും നിഷ്കൃഷ്ടവുമായ മാർഗരേഖ നൽകുന്നുണ്ട് ഇസ്‌ലാം എന്നത് നേരാണ്. എന്നാൽ മനസ്സിന്റെ വിമലീകരണത്തിലേക്ക് ജനങ്ങളെ നയിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധപൂർവമോ പ്രലോഭനങ്ങളിലൂടെയോ അല്ലെന്ന് ഇസ്‌ലാം ശക്തമായി വിലക്കുന്നുണ്ട്: ‘‘മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ബലപ്രയോഗമേ ഇല്ല. സന്മാർഗം ദുർമാർഗത്തിൽ നിന്ന് വ്യക്തമായി വേർതിരിഞ്ഞ് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഏതൊരാൾ ദുർമൂർത്തികളെ അവിശ്വസിക്കുകയും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അവൻ പിടിച്ചിട്ടുള്ളത് ബലമുള്ള ഒരു കയറിലാകുന്നു.അത് പൊട്ടിപ്പോകുകയേയില്ല. അല്ലാഹു (എല്ലാം) കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാകുന്നു.’’ (2:256)

നിർബന്ധ മതപരിവർത്തനമെന്ന ആശയംതന്നെ ഇസ്‌ലാമിന് പരിചയമില്ലാത്തതാണ്. ഏതാനും ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ കാണുക:

‘‘നിന്റെ രക്ഷിതാവ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഭുമിയുലുള്ളവരെല്ലാം ഒന്നിച്ച് വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നു. എന്നിരിക്കെ ജനങ്ങൾ സത്യവിശ്വാസികളാകുവാൻ നീ അവരെ നിർബന്ധിക്കുകയോ?’’ (10:99).

വല്ലവനും നേർമാർഗം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം തന്റെ സ്വന്തം ഗുണത്തിനായി തന്നെയാണ് അവൻ നേർമാർഗം സ്വീകരിക്കുന്നത്. വല്ലവനും വഴിപിഴച്ചുപോകുന്ന പക്ഷം തനിക്ക് ദോഷത്തിനായി തന്നെയാണ് അവൻ വഴിപിഴച്ചുപോകുന്നത്. പാപഭാരം ചുമക്കുന്ന യാതൊരാളും മറ്റൊരാളുടെ പാപഭാരം ചുമക്കുകയില്ല. ഒരു ദൂതനെ അയക്കുന്നത് വരെ നാം (ആരെയും) ശിക്ഷിക്കുന്നതുമല്ല’’ (17:15).

‘‘പറയുക: സത്യം നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവിങ്കൽ നിന്നുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ ഇഷ്ടമുള്ളവർ വിശ്വസിക്കട്ടെ. ഇഷ്ടമുള്ളവർ അവിശ്വസിക്കട്ടെ, അക്രമികൾക്കു നാം നരകാഗ്നി ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്........’’ (18:29)

‘‘ഇനി അവർ തിരിഞ്ഞു കളയുകയാണെങ്കിൽ (നബിയേ) നിന്നെ നാം അവരുടെ മേൽ കാവൽക്കാരനായി അയച്ചിട്ടില്ല. നിന്റെമേൽ പ്രബോധന ബാധ്യത മാത്രമേയുള്ളൂ.....’’ (42:48).

‘‘സൂക്ഷ്മത പാലിക്കുന്നവർക്ക് അവരുടെ (അക്രമികളുടെ) കണക്കു നോക്കേണ്ട യാതൊരു ബാധ്യതയുമില്ല. പക്ഷേ, ഓർമിപ്പിക്കേണ്ടുതുണ്ട്. അവർ സൂക്ഷ്മതയുള്ളവരായേക്കാം’’ (6:69).

നിർബന്ധിച്ചോ പ്രലോഭിപ്പിച്ചോ മതംമാറ്റത്തിന് ശ്രമിക്കുന്നത് മാനവികതയോടും മതത്തോടും ചെയ്യുന്ന അപരാധമാണ്. ഇസ്‌ലാമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഉജ്ജ്വലവും മനുഷ്യ മനസ്സുകളെ പരിവർത്തിപ്പിക്കാൻ പോന്നതുമാണ്. പ്രസ്തുത ആദർശങ്ങളെ അതേപോലെ സത്യാന്വേഷികൾക്കു മുമ്പിൽ തുറന്നുവെക്കുക മാത്രമാണ് പ്രബോധകരുടെ കടമ. ആരെയും നിർബന്ധിച്ചോ പ്രലോഭിപ്പിച്ചോ മതം മാറ്റുവാൻ ഖുർആനോ നബി വചനങ്ങളോ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടില്ല. മുഹമ്മദ് നബിയോടായി ഖുർആൻ പറയുന്ന വചനം എല്ലാ പ്രബോധകർക്കുമുള്ള മാർഗരേഖയാണ്: ‘‘അതിനാൽ (നബിയെ) നീ ഉത്ബോധിപ്പിക്കുക. നീയൊരു ഉത്ബോധകൻ മാത്രമാകുന്നു. നീ അവരുടെ മേൽ അധികാരം ചെലുത്തേണ്ടവനല്ല’’ (88: 21, 22).

തങ്ങൾ ഉൾകൊള്ളുന്ന ആശയത്തിന്റെ ഔജ്ജല്യത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കാത്തവരാണ് ആദർശത്തെ സാമൂഹ്യ സേവന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വർണക്കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞ് അവതരിപ്പിക്കണമെന്ന് പറയുന്നത്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആദർശങ്ങൾ കുറ്റമറ്റതാണ്; ഉജ്ജ്വലമാണ്; മനുഷ്യ മനസ്സുകളെ ആകർഷിക്കാൻ പോന്നതാണ്. അതിന്നു ചുറ്റും പ്രതിയോഗികളും അനുയായികളെന്നവകാശപ്പെട്ടവരും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള മാറാലാകൾ ഉണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. പ്രസ്തുത മാറാലാകൾ നീക്കി ഇസ്‌ലാമിക ആദർശത്തിലെ പ്രോജ്ജ്വല പ്രകാശം മനുഷ്യ മനസ്സുകളിൽ എത്തിക്കാനായാൽ നിഷ്കളങ്കഹൃദയങ്ങൾക്കകത്ത് മാറ്റങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റ് വീശും; സംശയമില്ല. സകല ദർശനങ്ങളെയും അതിജയിക്കാനായി സർവശക്തൻ അവതരിപ്പിച്ച സത്യമതത്തെ മനുഷ്യനിർമിത വർണക്കടലാസുകളിൽ പൊതിഞ്ഞ് അവതരിപ്പിക്കണമെന്ന് കരുതുന്നവർ ഈ ആദർശമുണ്ടാക്കിയ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാത്തവരോ ആശയപരമായ അപകർഷതാബോധത്തിന്റെ അടിമകളോ ആണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ വചനങ്ങൾ അവർക്ക് വെളിച്ചം നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമാകേണ്ടതാണ്:

‘‘അവനാണ് സന്മാർഗവും സത്യമതവുമായി തന്റെ ദൂതനെ അയച്ചവൻ. എല്ലാ മതത്തേയും അത് അതിജയിക്കുന്നതാക്കാൻ വേണ്ടി. ബഹുദൈവ വിശ്വാസികൾക്ക് അത് അനിഷ്ടകരമായാലും ശരി’’ (9:33).

നിർബന്ധ മതപരിവർത്തനത്തെ വെറുക്കുന്ന ഇസ്‌ലാമിനെ അതേ കാര്യത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിർത്താറുണ്ട്. മത പരിവർത്തനത്തിനെതിരെ നിയമം കൊണ്ടുവരുന്നവരും നിയമത്തെ എതിർക്കുവാൻ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നവരുമെല്ലാം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിനെതിരെ കല്ലെറിയുന്നവരാണ്. ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിലെവിടെയും നിർബന്ധിതമായോ പ്രലോഭനങ്ങളിലൂടെയോ ഉള്ള മത പരിവർത്തനങ്ങൾ നടന്നിട്ടില്ലെന്നുറപ്പാണ്. പക്ഷേ, ആദർശം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പരിവർത്തനങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളം നടന്നിട്ടുണ്ട്; അത് എന്നും നടക്കുകയും ചെയ്യും. സത്യത്തോടുള്ള മനുഷ്യമനസ്സുകളുടെ അഭിനിവേശത്തിന് തടയിടാൻ നിയമംമൂലം കഴിയുമെന്ന് ആരെങ്കിലും കരുതുന്നുവെങ്കിൽ അവർ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് പാഠമുൾകൊള്ളാത്തവരാണ്. ഖുർആൻ പറഞ്ഞതെത്ര ശരി!

‘‘അവരുടെ വായ കൊണ്ട് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രകാശം കെടുത്തിക്കളയാമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അല്ലാഹുവാകട്ടെ തന്റെ പ്രകാശം പൂർണമാക്കാതെ സമ്മതിക്കയില്ല; സത്യനിഷേധികൾക്ക് അത് അനിഷ്ടകരമായാലും’’ (9:32).